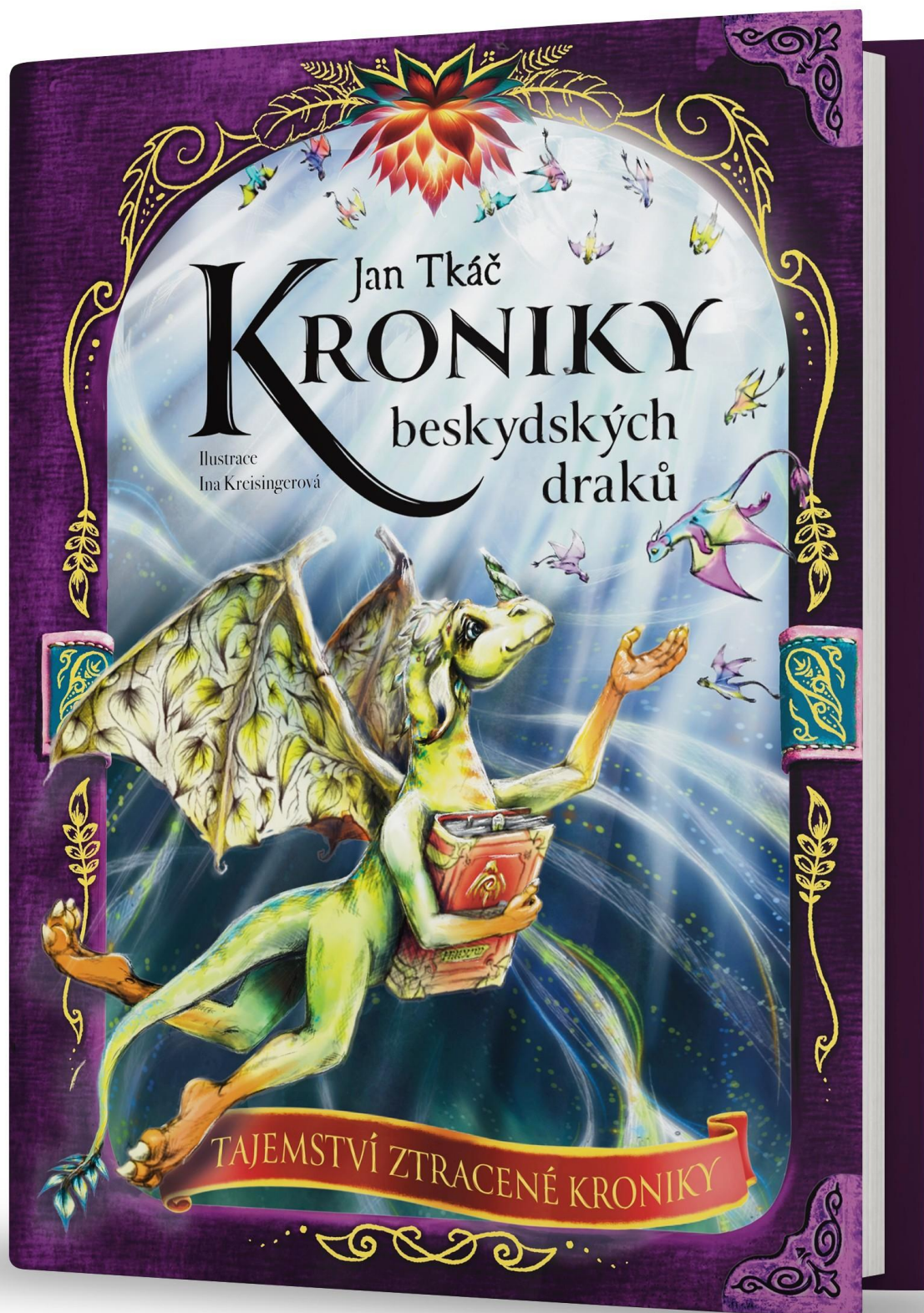




Jan Tkáč

KRONIKY

beskydských
draků

Ilustrace
Ina Kreisingerová

TAJEMSTVÍ ZTRACENÉ KRONIKY

Loupež století

Mraky zastínily většinu hvězd i úzký srpek měsíce, a tak noční obloha vypadala ponuře. Což bylo přesně to, co jsme potřebovaly.

„No tak, skoč už!“ šeptala Narí a vypadala u toho trpělivě asi jako čerstvě oholená veverka. Zatímco jsem váhala na vrcholku startovací věžičky, moje nejlepší kamarádka visela o kousek níž hlavou dolů jako netopýr.

Pořád jsem tomu nemohla uvěřit – já, Ája, jinak vzorná dcera a studentka, se hodlám vloupat do nejstřeženějšího místa v Beskydech a „vypůjčit si“ jednu z nejvzácnějších kronik.

„Ájo!“ ozvalo se o něco hlasitěji a poněkud vyčítavě.

Zhluboka jsem se nadechla, roztáhla křídla a skočila. Noční vzduch byl chladný a vlhký. Stačilo párkrát mávnout křídly a nabrala jsem potřebnou výšku. Za mnou to zašustilo – to vzlétla Narí.

„Letíme rovnou do Magického kruhu,“ zašeptala, když mě dohnala.

Po chvíli letu se pod námi objevily prastaré budovy Magického kruhu. Jeho ochranná bariéra nás naštěstí nezastavila – i teď večer nás považovala za obyčejné studentky. Jenže my jsme nepřistály tam, kde obvykle, ale zamířily blíže k dračí Svatyni.

Obloukem jsme se vyhnuly první hlídce a začaly klesat mezi budovy. V pár oknech jsem zahlédla drobná světélka svíček – některé dračice ještě možná nespaly.

Pak se před námi vynořila velká kruhová věž Svatyně. Její kamenné zdi zdobily vybledlé runy, které ještě pořád působily vznešeně.

Potichu jsme přistály a schovaly se ve stínu.

„Vážně to uděláme?“ vyhrkla jsem přidušeným hlasem. „Děda Kilián říká, že je vždycky cesta, jak dosáhnout cíle poctivým způsobem. A my teď...“

Narí se ušklíbla a naklonila se ke mně: „My nic nekrademe. Jen si půjčíme kroniku, kterou mladým dračicím nikdo nechce ukázat.“

Opatrně jsme se plížily ve stínech k našemu cíli. Když si chcete něco „půjčit“ z dračí Svatyně, musíte počítat se vším. Je to přísně střežené místo, kam smí jen vyvolené kněžky – a rozhodně ne dvě zvědavé dračice z osady.

Jenže dnes večer zůstala mohutná brána Svatyně pootevřená – jako by nás zvala dál. Narí se na mě nejistě podívala.

„To smrdí léčkou, Ájo,“ šeptla a její ocas nervózně zacukal.

„A taky magií.“ V nose jsem cítila šimrání – tam někde uvnitř byla magie, silná a lákavá.

Kroky stráží zaskřípaly jen kousek od nás. Narí mě popadla za tlapku a rychle jsme se protáhly mezerou dovnitř. Dřevěná křídla brány se sama zavřela s hlasitým CVAK, až se ozvěna rozlehla chladným sálem.

Uvnitř byla tma hustá jako borůvkový sirup. Přesto jsem viděla barevné částice magie – vznášely se mezi sloupy, kroužily po starých runách a mizely v hlubinách Svatyně.

„Rychle, než někdo přijde,“ zasyčela Narí. „Musí to být někde tady.“

Přikývla jsem. Chloupky za krkem se mi zježily a srdce bušilo jako splašené. Jestli je tohle past, tak jsme do ní právě vletěly po hlavě.

„Jdeme si pro kroniku,“ zašeptala Narí a sevřela mou tlapku pevněji. Vytáhla malý obložek s připraveným kouzlem a tiše zašeptala: „Lumis.“ Kamínek se pomalu rozzářil tlumeným nazlátlým světlem.

„Páni,“ vydechly jsme obě. Na protější stěně se rozzářilo tisíce světelek – byl to odlesk našeho světla ve sklíčkách zvláštní mozaiky. Vytvářela obraz dračice, která měla místo křídel jakési rozvětvené výhonky. Po zádech mi přejela husí kůže.

„To musí být Pramáti dračice,“ vydechla jsem užasle.

„Nemáme moc času,“ připomněla mi Narí a šťouchla do mě loktem. „Támhle by měla být ta knihovna.“

Rychle jsme popošly k malým dveřím, které byly v zadní části svatyně. Za nimi nás čekala menší místnost plná polic se starými spisy a svazky kronik. Vzduch tu byl cítit prachem a starým papírem.

„Jak tady můžeme něco najít?“ začala jsem propadat zoufalství.

Narí se ale jen samolibě usmála a přistoupila k nízkému stolku zavalenému papíry. „Dračice jsou pečlivé knihovnice. Jednu z nich jsem musela poslouchat půl hodiny, když si stěžovala, co všechno musí zapisovat.“ Rychle začala prohledávat hromádku papírů. Během chvilky odněkud vytáhla celou ruličku: „Koukni, tady to je,“ zaradovala se. Když smotek roztáhla, objevil se seznam knih s číslem police.

Rychle jsme se k němu sklonily. Snad tady bude kronika, kterou hledáme.

„Kronika dračice...“ přejížděla jsem prstem po seznamu. Najednou se mi srdce rozbušilo radostí. „Mám to! Kronika dračice Kykulky – umístění: police B, místo 10.“ Konečně jsem měla na dosah rozluštění záhady, která mě tolik trápila.

„Police B je tady nahoře!“ zavolala nadšeně Nari a úplně zapomněla, že má šeptat. Natáhla se pro dřevěný žebřík opřený vedle polic a rychlostí splašeného ježka po něm vyšplhala.

„Už vidím desítku,“ hlásila mi. Seběhla dolů a posunula žebřík o pěkný kus doprava. Pak se na mě mile usmála a pokynula mi: „Běž ty... byla to tvoje prababička.“



S bušícím srdcem jsem vystoupala nahoru. Číslo deset jsem měla přímo před očima, jenže něco bylo špatně. Místo, kde měla být kronika, zelo prázdnotou.

V tom se za námi ozvalo tiché zakašlání.